

РЕШЕНИЕ

№ 109

гр. С.З., 20.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Николай Ил. Уруков

при участието на секретаря Павлина Г. Тодорова като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Гражданско дело № 20255500100454 по описа за 2025 година

Предявен е иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ и чл.82- чл.86 от ЗЗД.

Постъпила е Искова молба от адв. П. К., адвокат от гр. С.З. , като повереник на ищеца М. М. К., ЕГН ***** от ***, подадена чрез адв. П. К. - АК-С.З., против ПРОКУРАТУРАТА на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр.София, бул. “Витоша” № 2, Съдебна палата, на основание чл. 2, ал.1 т.3 от ЗОДОВ и чл.82-86 от ЗЗД с цена на иска от 200 000 лева – увеличен, от които - 120 000 лева първоначално предявени като неимуществени вреди по чл.2, ал. 1 т.3 и чл.82 и чл.86 от ЗЗД и сумата 300 лева имуществени вреди или общо сумата от 200 300 лева, ведно със законната лихва до окончателно изплащане на дължимите суми.

Фактическите основания за предявяване на настоящия иск са следните:

Като провери допустимостта на предявения иск и като взе предвид, че ищецът по настоящото дело М. М. К. е внесъл дължимата държавната такса по него с платежно нареждане от датата 06.03.2025 год. /на лист 3 от делото/ в размер на 30 лева по сметка на ОС-С.З. и поради това, че Окръжен съд – С.З. с Определение под рег. № 768/24.06.2025 год. е разделил производството по образуваното пред него гр. Дело под № 39/2025 год. по описа на същия съд и

съответно е било образувано и настоящото дело под № 454/2025 год. по описа на СТОС.

В тази насока настоящият съдебен състав намира, че първоначално производството по делото е образувано по исковата молба на М. М. К., с ЕГН - *****, с адрес: **, действащ чрез адв. П. К., срещу Прокуратурата на Република България, с която са предявени два кумулативно обективно съединени иска за присъждане на парични обезщетения за причинени му вреди от органи на съдебната власт.

С подадена по електронен път на 06.03 2025 г. молба е била представена и нова искова молба, озаглавена искова молба - поправена, от чието съдържание се установява, че ведно с предявените вече от М. М. К. срещу Прокуратурата на Република България, се предявяват и исковете от настоящия ищец М. М. К., действащ чрез адв. П. К., срещу Прокуратурата на Република България, с които се претендира присъждането на парични обезщетения за причинени му вреди от органи на съдебната власт.

С разпореждане от датата 12.03.2025 г. съдът е върнал като недопустима подадената от името на М. М. К. искова молба.

С определение под № 244/10.06.2025 г., постановено по в.ч.гр.д.№ 276/2025 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив разпореждането от 12.03.2025 г. е отменено и делото е върнато с указанията за отделяне на материалите по исковата молба на ищеца М. М. К. за образуването им в отделно производство.

В изпълнение на дадените му от Апелативен съд - Пловдив указания по приложението на закона Окръжен съд - С.З. Е ОТДЕЛИЛ от гр.д. с № 39/2025 г. по описа на Окръжен съд - С.З. материалите по исковата молба, съдържаща се в документите, наименувана искова молба-поправена, на М. М. К., действащ чрез адв. П. К., срещу Прокуратурата на Република България, с която са предявени два кумулативно обективно съединени иска за присъждане на парични обезщетения за причинени му вреди от органи на съдебната власт за образуването им в отделно производство.

Съдът е разпоредил Новообразуваното дело да се докладва на административният ръководител- председател на Окръжен съд - С.З. за извършване на избор на съответния и нов съдия- докладчик.

След образуването на исковата молба на М. М. К., действащ чрез адв. П. К., срещу Прокуратурата на Република България в отделно дело, гр.д.№ 39/2025 г. по описа на Окръжен съд - С.З. да се докладва за продължаването на съдопроизводствените действия. Определението на съда е окончателно и не подлежи на въззивно обжалване.

Именно поради това настоящото гр. дело с № 454/2025 год. по описа на СТОС е разпределено на настоящият докладчик от компетентния да разгледа иска на ищеца М. М. К. Окръжен съд – С.З., поради което и на основание чл.131 от ГПК съдът е извършил и съответната размяна на книгата.

В законоустановения 1-месечен срок по реда на чл.131 от ГПК по делото е постъпил писмен отговор от Прокуратура на Република България по гр. дело с № 0255500100454/2025год. по описа на Окръжен съд-С.З., с който на основание чл. 131-132 от ГПК от името на Прокуратура на РБ, която представлява по право с оглед приетото и в т. 5 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК при ВКС подават следния писмен отговор по гр. дело с № 20255500100454/2025 год. по описа на Окръжен съд - С.З., който молят иска на ищеца да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан или евентуално да бъде намален размера на присъденото обезщетение. Подробните съображения са изложени в същият писмен отговор на прокуратурата на РБ.

Ищецът М. М. К., ЕГН: ***** от *** подадена чрез адв. П. К. - АК-С.З., ведно с приложения към нея твърди в постъпила искова молба от него е с правно основание чл. 2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ.

Образувано е гр. дело с № 20255500100454/2025год. по описа на Окръжен съд - С.З..

Цената на иска е 120 000 лв., представляваща частичен иск от общата сума от 200 000 лв., впоследствие увеличен от ищеца и съответно допусната от съда на сумата от 200 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - душевни болки, страдания и дискомфорта от незаконното обвинение в извършване на престъпление и 300 лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди - разходи за адвокатска защита във връзка с незаконното обвинение, или общо сумата от 200 300 лева, ведно със законната лихва до окончателно изплащане на дължимите суми.

Ищецът М. М. К. е бил обвиняем по наказателно производство - ДП №

4/2019 г. на СБОП-С.З. /прок. преписка с № 1925/2011 год. по описа на ОП - С.З./.

Спрямо него е било повдигнато обвинението по чл. 321, ал.3, предл.второ, т.2 вр. с чл. 321, ал.2 НК и е била взета Мярка за неотклонение „задържане под стража“ от 16.12.2011 год. С Определение № 417/19.12.2011 год. по ЧНД № 93912011 год. спрямо М. М. К. е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“. С Определение №245/17.08.2012г. по №437/2012г. по описа на ОС-С.З., мярката за неотклонение задържане под стража“ спрямо М. К. е била потвърдена. С постановление на ОП - С.З. от 21.09.2012г. на основание чл.63, ал.6 ал.3 от НПК, мярката за неотклонение спрямо К. е била изменена в домашен арест“, която да се изпълнява на адрес: ***. С Определение на ОС - С.З. от 14.01.2013г. мярката за неотклонение спрямо М. К. е била изменена в по-лека, а именно в „Подписка“. С Постановление на ОП - С.З. от 29.11.2) 13 на осн. чл. 234, ал.8 от НПК, мярката за неотклонение „Подписка“ е била отменена.

С Постановление от 25.09.2014г. М. М. К. отново е бил привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл.321, ал.3, т.2 вр. с чл.321, ал.2 от НК.

С постановление от 12.12.2022г. М. М. К. е бил привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл.321, ал.3, т.2 вр. с чл.321, ал.2 от НК.

С Постановление на ОП-С.З. от 14.06.2024г. взетата спрямо ищеца К. мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 5 000 лева е била отменена.|

Наказателното производство е било прекратено с постановление на прокурора от 19.08.2024 г. на осн. чл. 243, ал. 1, т.1 вр. с чл. 24, ал.1, т.1 НПК]. С определение под № 845 от 17.10.2024 г. по ЧНД с № 918/2024 г. на ОС-С.З. основанието за прекратяване на наказателното производство- от недоказаност по чл. 243, ал. 1, т.1 вр. с чл. 24, ал.1, т.1 НПК е било изменено в липсата на престъпление по чл.243, ал.1, т.1 вр. с чл.24, ал.1, т.1 НП. Ищецът твърди, че това определение е влязло в законна сила на датата 20.11.2024 г.

В исквата молба ищецът твърди търпени вреди в резултат на повдигнато обвинение по чл.321, ал.3, т.2 вр. с чл.321, ал.2 от НК и продължилото прекомерно във времето наказателно производство.

С оглед твърденията в обстоятелствената част и петитума на исковата молба претенциите за неимуществени и имуществени вреди следва да се квалифицират по чл. 2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, включително и по чл.2б. от ЗОДОВ| за неразумен срок, както и претенция за имуществени вреди - от заплатен адвокатски хонорар за защита по наказателното производство.

Предявеният иск е процесуално допустим, родово и местно подсъден на настоящия ОС-Ст.Загора, исковата молба е редовна, отговаря на изискванията по чл.127, чл.128 и чл.129, ал.1 от ГПК/2008г./, и не са налице пречки по смисъла на чл.129, ал.2-6 и чл.130 от ГПК. Внесена е и дължимата ДТ от 10 лева по сметката на ОС-С.З. съобразно чл.2а., ал.1, т.1 от Тарифата за ДТ, които се събират от съдилищата по ГПК, както и дължимата ДТ за изпращането на преписите от ИМ и приложенията към нея по чл.102з., ал.3 от ГПК.

По направените доказателствени искания от ищеца, ответникът Прокуратурата на РБ заема следното становище:

Заявяват, че се присъединяват към направеното от ищеца искане за приобщаване към доказателствения материал на приключилото срещу него наказателно производство - ДП с № 4/2019 г. на СБОП-С.З. /съответно прок. препаска с № 1925/2011 год. по описа на ОП - С.З./. След запознаване с намиращите се в него материали, при наличието на основания ще изложат и допълнителните си възражения, които са в полза на ПРБ, вкл. и по чл. 5 ЗОДОВ.

Противопоставят се на направеното искане от страна на ищеца за разпита на тримата свидетели, предвид това, че не са посочени имената им, както и обстоятелствата, които ще се установяват чрез разпита на всеки един от тях, а това е задължително, с оглед разпоредбата на чл.156 и чл.159 ГПК.

Противопоставят се и на направеното искане за назначаване на съдебно-психологическа експертиза. При липсата на медицински данни, експертизата по метода на т.нар. „личностен въпросник“ има само условен характер доколкото установява и обстоятелствата с отминалата давност. Освен това, част от поставените въпроси имат характер на правни изводи.

В първото по делото заседание ще се възползват от правото да представя и доказателства.

Представените с исковата молба писмени доказателства, подробно описани в раздела “доказателства” – подраздел I. /на лист 17 и 18 от исковата молба/ съдът е приел за процесуално допустими, относими към разглеждания спор и че следва да бъдат приети като такива по делото по реда на чл.178-чл.186 от ГПК/2008г./. По искането за допускане и на гласни доказателства, а именно да се допуснат до разпит тримата свидетели при условията на довеждане от него ищеца, които ще установяват преживените от ищеца болки и страдания, - неимуществени вреди, съдът е намерил същото искане за основателно и относимо към делото, поради което това искане също е да било уважено. Относно разпределението на доказателствената тежест, съдът счита, че ищецът следва да установи и докаже твърденията си изложени в исковата му молба, а ответникът следва да докаже и да установи всички свои оспорвания и възражения, изложени в писмения му отговор.

Предявеният иск е процесуално допустим, родово и местно подсъден на настоящия ОС-Ст.Загора, исковата молба е редовна, отговаря на изискванията по чл.127, чл.128 и чл.129, ал.1 от ГПК/2008г./, и не са налице пречки по смисъла на чл.129, ал.2-6 и чл.130 от ГПК. Внесена е и дължимата ДТ от 10 лева по сметката на ОС-С.З. съобразно чл.2а., ал.1, т.1 от Тарифата за ДТ, които се събират от съдилищата по ГПК.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност във връзка със становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Видно от представените и приети като писмени доказателства по делото от ищецът К., приложени към ИМ документи:

Постановление от 16.12.2011 г. за привличане на обвиняем по ДП № 815/2011 г. по описа на ОД на МВР - С.З.;

Постановление от 16.12.2011 г. на ОП - С.З. за задържане на М. М. К. на осн. чл.64, ал.2 от НПК за срок до 72 часа;

Протоколно определение с № 245/17.08.2012 г. по ...ЧНД № 170/2012 г. по описа на ОС - С.З.;

Постановление на ОП - С.З. от 21.09.2012 г. по преписка № 1925/2011 г. за изменение на мярката за неотклонение „Задържане под стража“ спрямо М. К. в „Домашен арест“, който да се изпълнява на адреса му в ***

Постановление на ОП - С.З. от 29.11.2013 г. за отмяна на МН „Подписка“, наложена на М. К. с Определение на Окръжен съд - С.З. от 14.01.2013 г.;

Постановление от 25.09.2014 г. за привличане на М. К. в качеството на обвиняем;

Молба от М. К. с вх. № 3663/08.07.2014 г. до СпНС за ускоряване на наказателното производство;

Определение от 16.07.2014 г. по НЧД № 864/2014 г. по описа на СпНС;

Протоколно определение от 21.01.2019 г. по НОХД № 1404/2015 г. по описа на СпНС, с което е изменен размерът на наложената спрямо М. К. МН „Гаранция в пари“ от 10 000 лева на 5 000 лева;

Определение № 18/04.02.2019 г. по ВЧНД № 45/2019 г. по описа на АСпНС, с което е потвърдено определението от 21.01.2019 г. по НОХД № 1404/2015 г. по описа на СпНС относно размера на определената парична гаранция;

Платежно нареждане/вносна бележка до ЦКБ АД за внасяне на определена МН „Парична гаранция“ в размер на 5 000 лева по НОХД № 1404/2015 г. по описа на СпНС;

Постановление от 12.12.2022 г. за привличане на М. К. в качеството на обвиняем по ДП № 4/2019 г. по описа на СБОП - С.З.;

Пълномощно за упълномощаване на защитник и договор за правна защита и съдействие от 30.12.2011 г.;

Постановление на ОП - С.З. от 14.06.2024 г. за отмяна на наложената МН „Парична гаранция“ в размер на 5 000 лева;

Справка от Затвора - С.З. изх. № 4825/10.09.2024 г. относно периода на задържане на М. К. в Арест - гр. С.З.;

Медицинска експертиза за определяне на процент инвалидност, изготвена на 23.11.2023 г. от лекар експерт д-р Ива Ханкова - на чешки език и в превод на български език;

Договор за правна помощ и процесуално представителство от 09.01.2025 г. по чл.38 от ЗА;

18.Пълномощно за упълномощаване на адвокат, от които се установява следното:

Наказателното производство, водено срещу ищеца М. М. К. е протекло по следния начин:

Ищецът М. М. К. е бил обвиняем по досъдебно производство с № 815/2011г.- по описа на ОД на МВР гр. С.З., образувано с постановление на Разследващия полицай от ОД на МВР гр. С.З. на датата 16.12.2011г. срещу ищеца К. за престъпление по чл.321, ал.3 вр. чл.321, ал.2 от НК.

В настоящия случай с постановление от датата 16.12.2011 г. в качеството на обвиняем по това досъдебно производство е привлечен М. М. К. – за това, че през периода от месец юни 2009 г. до 15.12.2011 г. в гр. С.З., гр. К., гр. В. и други градове в страната, участвал в организирана престъпна група /ОПГ/ с ръководител М. М. К. и участници - М. Д.М. И.С.И. - структурирано трайно сдружение на три или повече лица с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години по смисъла на чл.93, т.20 от НК, като групата е създадена с користна цел да върши данъчни престъпления по чл.255 и чл.256 от НК и други престъпления за придобиване на пари и други имотни облаги - престъпление по чл.321, ал.3, предл. второ, т.2, вр. чл.321, ал.2 от НК.

С постановление на ОП — С.З. от 16.12.2011 г., на осн. чл.64, ап.2 от НПК, М. М. К. е бил задържан за срок до 72 часа.

По искане на ОП - С.З. за вземане на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ спрямо М. М. К., в Окръжен съд – С.З. е било образувано и ЧНД № 939/2011 г. С Определение № 417/19.12.2011 г. по това ЧНД спрямо М. М. К. е била взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

По искане на защитата на М. К. за изменение на взетата спрямо него мярка за неотклонение в Окръжен съд - С.З. е било образувано ЧНД № 437/2012 г. С Определение № 245/17.08.2012 г. по това ЧНД мярката за неотклонение „Задържане под стража“ спрямо него е била потвърдена.

С постановление на ОП - С.З. от 21.09.2012 г., на осн. чл.63, ал.6, вр. ал.3 от НПК, мярката за неотклонение спрямо К. е била изменена в, Домашен арест“, която да се изпълнява на адрес: ***.

С Определение на Окръжен съд - С.З. от 14.01.2013 г. мярката за неотклонение спрямо М. К. е била изменена в по - лека, а именно - в „Подписка“.

С постановление на ОП - С.З. от 29.11.2013 г., на осн. чл.234, ал.8 от НПК, мярката за неотклонение „Подписка“ спрямо К. е била отменена, тъй като от привличането му в качеството на обвиняем бил изтекъл срок по - дълъг от 18 месеца.

С постановление от 25.09.2014 г. М. М. К. отново е бил привлечен в качеството на обвиняем, а именно – за това, че през периода от месец юни 2009 г. до 15.12.2011 г. в *** и в гр. С.З., участвал в организирана престъпна група /ОПГ/, организирана и ръководена от М. М. К. и с участници - М. Д.М. И.С.И. - структурирано трайно сдружение на три или повече лица с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години по смисъла на чл.93, т.20 от НК, като групата е създадена с користна цел - престъпление по чл.321, ал.3, т.2, вр. чл 321 ал.2 от НК.

С молба вх. № 3663/08.07.2014 г. до Специализирания наказателен съд /СпНС/ гр. София, М. М. К., на осн. чл.368 от НПК, е поискал да бъдат предприети мерките за ускоряване на досъдебното производство и приключване и разследването срещу него, тъй като от привличането му в качеството на обвиняем били изтекли повече от две години.

С определение от 17.06.2014 г. по ЧНД № 720/2014 г. по описа на СпНС на ОП - С.З. е била дадена възможността в тримесечен срок да приключи разследването по досъдебното производство и да се произнесе със съответен акт по чл.242, ал.1 от НПК.

С обвинителен акт на ОП - С.З. от датата 31.10.2014 г. срещу М. М. К. за престъпление по чл.321, ал.3, т.2, вр. чл.321, ал.2 от НК /както и срещу останалите трима обвиняеми/ делото е било внесено за разглеждането му с № 1645/2014 год. по описа на СПЕЦИАЛИЗИРАНИЯ НАКАЗАТЕЛЕН съд /СпНС/, където е било образувано НОХД № 265/2015 год.

С разпореждане от 25.11.2014 г. на съдията - докладчик от СпНС, съдебното производство по това НОХД е било прекратено, поради допуснатите съществени процесуални нарушения в хода на досъдебното производство и делото е било върнато на компетентната към този момент прокуратура - Специализираната прокуратура /СП/, където е била образувана преписка с № 464/2014 г.

Срещу това разпореждане на 02.12.2014 г. е бил подаден протест от

прокурор от СП, но с Определение № 5/19.01.2015 г. по ВЧНД № 8/2015 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд /АСпНС/, разпореждането за прекратяване на съдебното производство е било потвърдено.

С постановление от 20.01.2015 г. прокурор от СП е изпратил делото на ОДМВР - С.З. с указания за продължаване на разследването, с оглед отстраняването на допуснатите съществени процесуални нарушения.

С обвинителен акт на СП от 19.02.2015 г. срещу М. М. К. за престъпление по чл.321, ал.3, т.2, вр. чл.321, ал.2 от НК /както и срещу останалите трима обвиняеми/ делото отново е било внесено за разглеждане в Специализирания наказателен съд /СпНС/, където е било образувано НОХД № 265/2015 г.

С Определение от 04.03.2015 г. на съдията - докладчик по това НОХД, наказателното производство е било прекратено на основание чл.369, ал.4 от НПК. Тъй като това определение е окончателно и не подлежи на касационна проверка, Главният прокурор на Република България е изготвил искане с изх. № 2687/09.07.2015 г. до Върховния касационен съд /ВКС/ за възобновяването на делото.

С Решение под № 328/03.11.2015 г. по н.д. № 1075/2015 г. на ВКС, III н.о., по реда на възобновяването, определението на СпНС от 04.03.2015 г. по НОХД № 265/2015 г. е било отменено и делото е било върнато за ново разглеждане от друг състав на СпНС.

Образувано е било ново НОХД с № 1404/2015 г. по описа на СпНС. С Определение от 04.12.2015 г. на съдията - докладчик по това НОХД, наказателното производство отново е било прекратено на основание чл.369, ал.4 от НПК. Тъй като това определение е окончателно и не подлежи на касационна проверка, Главният прокурор на Република България отново е направил искане с изх. № 2687/03.06.2016 г. до Върховния касационен съд /ВКС/ за възобновяване на делото

С Решение № 251/26.01.2018 г. по н.д. № 801/2017 г. на ВКС, II н.о., по реда на възобновяването, определението на СпНС от 04.12.2015 г. по НОХД № 1404/2015 г. е било отменено и делото е било върнато за ново разглеждане от СпНС от стадия „Предаване на съд и подготвителни действия за разглеждане на делото в съдебно заседание“.

В хода на това НОХД № 1404/2015 г. по описа на СпНС спрямо подсъдимия М. К. е била взета мярка за неотклонение „Гаранция в пари“ в размер на 10 000 лева. С Определение от 21.01.2019 г. в разпоредително заседание по НОХД № 1404/2015 г. размерът на така определената мярка за неотклонение е бил намален на 5 000 /пет хиляди/ лева.

Това определение е било обжалвано от защитника на поде. К., но с окончателно определение № 18/04.02.2019 г. по ВЧНД № 45/2019 г. по описа на АСпНС същото е било потвърдено.

В изпълнение на това определение, на 07.02.2019 г. поде. М. К. внесъл сумата от 5 000 /пет хиляди/ лева по сметка на Специализирания наказателен съд в Централна кооперативна банка /ЦКБ/ АД, представляваща парична гаранция по НОХД № 1404/2015 г. по описа на СпНС.

С Определение от 21.01.2019 г. в разпоредително заседание по НОХД № 1404/2015 г. съдебен състав от СпНС е прекратил съдебното производство на осн. чл.248, ал.5, т.1, вр. ал.3, т.1 от НПК и върнал делото на СП за отстраняване на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на правата на обвиняемите.

Срещу това определение, на 21.01.2019 г. е бил подаден протест от прокурор от СП, но с Определение № 32/27.02.2019 г. по ВЧНД № 71/2019 г. по описа на АСпНС същият е оставен без уважение и определението на първо инстанционния съд е било потвърдено.

След постъпване на делото в СП, с постановление от 19.03.2019 г. наблюдаващият прокурор е иззел делото от ОДМВР - С.З. и е възложил разследването на Сектор „БОП“ /СБОП/ - С.З. при ГДБОП - МВР, където е било заведено като досъдебно производство № 4/2019 г. Със същото постановление са били дадени указания по разследването, включително и за ново привличане на М. М. К. в качеството на обвиняем.

С постановление на СП от 26.07.2022 г. досъдебно производство № 4/2019 г. по описа на СБОП - С.З. е било изпратено по компетентност на ОП - С.З., поради закриване на Специализираната прокуратура.

С постановление на ОП - С.З. от 05.08.2022 г. досъдебното производство е било прието по компетентност.

С постановление от 12.12.2022 г. М. М. К. за пореден път е привлечен в

качеството на обвиняем, а именно – за това, че през периода от месец юни 2009 г. до 15.12.2011 г. в *** и гр. С.З., участвал в организирана престъпна група /ОПГ/, организирана и ръководена от М. М. К. и с участници - И.С.И. и М. Д.М. - структурирано трайно сдружение на три или повече лица с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години по смисъла на чл.93, т.20 от НК, а именно - престъпления по чл.255 и чл.256 от НК, като групата е създадена с користна цел - престъпление по чл.321, ал.3, т.2, вр. чл.321, ал.2 от НК.

С постановление на ОП - С.З. от 14.06.2024 г. взетата спрямо обв. М. К. мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 5 000 лева е била отменена.

След приключване на разследването, с постановление на ОП - С.З. от 19.08.2024 г. наказателното производство е било прекратено на осн. чл.243, ал.1, т.2от НПК, поради недоказаност на обвиненията по отношение на всички обвиняеми, включително по отношение на обв. М. К..

В законоустановения срок това постановление е било обжалвано от обв. К. относно основанието за прекратяване.

С Определение под № 845/17.10.2024 г. по ЧНД № 918/2024 г. по описа на Окръжен съд - С.З. постановлението за прекратяване на наказателното производство от 19.08.2024 г. е било изменено относно основанието за прекратяване, като същото да се счита за прекратено на осн. чл.243, ал.1, т.1, вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК, а именно - поради липса на извършено престъпление. Съдът е споделил направените от прокурора правни изводи за прекратяване на воденото срещу обвиняемите наказателно производство за несъставомерност на деянията от обективна и субективна страна като престъпления по повдигнатите обвинения. Определението е влязло в сила на 20.11.2024 г.

На следващо място, в хода на настоящото производство съдът намира, че бе установено наличието на претърпени от ищеца неимуществени вреди - душевните страдания и дискомфорт, като пряка и непосредствена последица от повдигнато и поддържано обвинение в извършване на престъпление от общ характер. Обезщетението за неимуществени вреди има за цел да компенсира болките и страданията чрез предоставяне на други блага. Претърпените

морални вреди от категорията на неимуществените са неизмерими с пари и затова размерът на следващото се за тях обезщетение се определя на принципа на справедливостта, закрепен в нормата на чл. 52 от ЗЗД. Справедливостта винаги трябва да се свързва с преценката на конкретни обективно настъпили и установени по делото обстоятелства.

Съгласно т. II от ППВС с № 4/1968 г., обезщетението за неимуществени вреди се определя след преценка на всички установени обстоятелства, имащи отношението към понесените от пострадалия вреди, каквито са характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при което е извършено, причинените морални страдания и други фактори, имащи отношение към преценката за справедлив размер на обезщетението. Съдебната практика съобразява още и възрастта на увредения, общественото и социалното му положение, а с оглед спецификата на фактическия състав на чл. 2, ал. 1 от ЗОДОВ, релевантни са и личността на увредения, данните за предишни осъждания, начинът му на живот и обичайната среда, продължителността на наказателното производство, характерът и тежестта на престъплението по повдигнатото обвинение, взетата мярка за неотклонение и другите мерки за процесуална принуда и ограничения в рамките на наказателното производство, отражението върху личния, обществен и професионалния живот, разгласата и публичността, причиняването на здравословни увреждания и др. Тоест, от значение е цялостното отражение на предприетото срещу лицето наказателно преследване върху живота му - семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук, обичайна среда. /Решение с №253 от 05.03.2020 г. по гр. д. №704/2019 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение; Решение №60 от 14.05.2019 г. по гр. д. №2324/2018 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение.

I. По иска за претърпените неимуществени вреди от незаконно обвинение и последвалото прекратително Определение с № 845/17.10.2024 год. по описа на СТОС по чл.2, ал.1 т.3 от ЗОДОВ.

Развитието на здравословното и емоционалното състояние на ищеца М. М. К. и на неговите социални и професионални контакти са се насочили в негативна посока:

В резултат на образуваното наказателното производство срещу ищеца, здравословното му състояние се влошава. Той започва да страда от безсъние,

започват пристъпите на нестихваща депресия, непрекъснато притеснение, дори психогенно задушаване и прилошаване. Започнал е понякога да заспива само с медикаменти.

По делото безспорно са установени фактите, посочени в обстоятелствената част на исковата молба, включително обстоятелствата, при които е започнало и се е провело наказателното производство против ищеца. Необходимо е да се отбележи, че изложената в исковата молба фактология се подкрепя напълно както от приложените към нея писмени доказателства, неоспорени от ответника, така и от разпитаните горепосочените трима свидетели И.С.И., П.М.П. и Д.И.Д., КАКТО и от изготвената и приета без възражения по настоящото дело съдебно-психологическа експертиза.

Предвид изложените критерии, началният срок на незаконното обвинение следва да се приеме датата, на която е ищецът К. е привлечен по образуваното досъдебното производство с № 815/2011 год. по описа на ОД на МВР С.З.- а именно 16.12.2011 год., от която дата същият е привлечен като обвиняем по същото производство и положението на ищеца е било сериозно засегнато от разследването.

Според чл.203 от НПК разследващият орган е длъжен в най-кратък срок да събере необходимите доказателства за разкриване на обективната истина. Тези действия по разследването не могат да бъдат преустановени дори когато делото е изпратено в съда във връзка с мярка за процесуална принуда.

Началото на едно разследване се поставя с привличането на лицето като обвиняем /в случая 16.12.2011 год./. Срокът на разследването според чл. 234, ал.1 от НПК е двумесечен. Изключения от него чрез удължаване може да се допуснат само при фактическа и правна сложност на делото.

Вместо да търпи описаните в исковата молба стрес, разочарование, депресия, чувство на онеправданост и унижение, силен стрес, загубата на самочувствието си в един разумен период от време, необходим за приключването на наказателното производство, продължилата изцяло по вина на ответника наказателна репресия за срок от повече от 12 години е мултиплицирала негативните изживявания и е превърнала живота на ищеца в едно безкрайно напразно очакване на развързката.

В хода на наказателното производство рязко се е променило поведението, емоционалното и здравословното състояние на ищеца. От човек с широки

социални контакти, той е станал затворен, започнал да страни от приятелите си, получил е нарушение в съня.

Неминуемо по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което в последствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно. Накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното положение. В конкретния случай обвинението е за тежко престъпление, предвид което възможността за осъждането му за престъпление от общ характер е била съзнавана от М. К. и това е допринесло за интензитета на изпитваното от него безпокойство. Периодът, през който е продължило наказателното производство след първото привличане на ищеца в качеството на обвиняемо лице е изключително голям - почти 13 години и също попада сред критериите по чл. 52 от ЗЗД. По този начин изцяло необосновано се накърняват личните права на ищеца - правото на личен и семеен живот, както и правото му на ефективен достъп до правосъдието, гарантирани от Конституцията на България и ратифицираните международни договори, по които Република България е страна - ЕКПЧОС, ДФЕС и Хартата за основните права и свободи. Това обстоятелство следва да бъде отчетено като обуславящо значително завишаване на размера на обезщетението при отчитането като критерий на периода от време, в който ищецът е търпял негативните последици от воденото спрямо него наказателно производство. Малко повече от девет месеца от този период /от 16.12.2011 г. до 21.09.2012 г./ К. е бил задържан с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в Следствен арест - гр. С.З., а през периода от 14.01.2013 г. до 29.11.2013 г. е бил с мярка за неотклонение „Подписка“. Впоследствие - в хода на съдебното производство, с влязло в сила на 04.02.2019 г. определение, спрямо него е била наложена друга мярка за неотклонение, а именно - „Гаранция в пари“ в размер на 5 000 лева, сумата по която е била внесена от него по сметка на СпНС на 07.02.2019 г. Тази мярка за неотклонение е продължила повече от пет години, като е била отменена с постановление на ОП - С.З. едва на 14.06.2024 г. На практика, по време на наказателното производство, спрямо М. К. са били наложени всички възможни мерки за неотклонение, при това за изключително продължителни периоди, дори надхвърлящи процесуално допустимите срокове по чл.63, ал.4 и по чл.234, ал.8 от НПК. В хода на разследването спрямо него са били извършени множество неправомерни действия - трикратно привличане в

качеството на обвиняем - на 16.12.2011 г., на 25.09.2014 г. и на 12.12.2022 г. за тежко умишлено престъпление - по чл.321, ал.3, т.2, вр. ал.2 от НК /участие в организирана престъпна група, създадена с користна цел, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от 3 до 10 години/, разпити в това качество, налагане на всички възможни по НПК мерки за неотклонение. За това престъпление срещу него на два пъти са били изготвяни обвинителни актове и делото е било внасяно за разглеждане в СпНС. Въпреки изготвената от К. молба на осн. чл.368 от НПК за предприемане на мерки за ускоряване на наказателното производство, това не се е случило и същото е продължило прекомерно дълго във времето, причинявайки му изключителни неимуществени вреди. Освен това, задържането на М. К. е било широко отразено в медиите и е станало достояние на обществото. Това го е злепоставило пред близки и познати, пред съгражданите му, а и пред цялото общество.

Дългото време, прекарано в следствения арест, се е отразило изключително негативно на ищеца. Унизителните условия, в които неоснователно бил поставен, нямали нищо общо с нормалния начин на живот. Килията, в която бил настанен била без достъп на слънчева светлина и свеж въздух, в нея нямало дори изкуствено осветление, както и отопление. К. спял на дървен нар, нямал достъп до постоянно течаща вода и до тоалетна, като бил принуден да задоволява физиологичните си нужди в кофа. В резултат на тези условия, здравословното състояние на К. силно се е влошило, като През 2017 г. получил инсулт с остатъчна хемипареза. Развил хипертонично заболяване III ст., диабет тип 2, както и исхемична болест на сърцето след инфаркт на миокарда. Дългосрочно влошеното здравословно състояние на ищеца е довело до намаляване на неговата трудоспособност с 35 %, видно от заключението на медицинска експертиза за определяне на процент инвалидност, изготвена на 23.11.2023 г. от лекар - експерт в Ч., където по това време К. живеел и работел.

По този начин в продължение на години неизвестността от наказателна репресия е дала своето негативно отражение върху ищеца. Неминуемо наказателното преследване срещу К. се е превърнало в кошмар за него. От събраните по делото гласни доказателствени средства, показанията на свидетелите И.С.И., П.М.П. и Д.И.Д. става ясно, че М. К. няма нищо общо с човека, който е бил преди образуване на наказателното производство. Обвинението срещу него и последвалия процес обаче го сринали напълно

емоционално и психически и довели до пълен срыв живота му. Освен всички горепосочени здравословни проблеми, които се отключили след взимането на мярка за процесуална принуда, ищецът паднал и духом. Испитвал гняв, чувствал се съсипан. Постепенно хората около него започнали да го игнорират и избягват. Няма къде да живее, тъй като ограбили дома му. Започнал да взима заеми от свои приятели. Не можел да си намери работа, поради което се принудил и да замине за друга държава - Ч.. Свидетелите го описват като неадекватен. Здравословното му състояние било изключително тежко. Дори на едно от делата се наложило да го заведат в инвалидна количка. Към днешна дата все още ползва помощни средства - бастуни.

Тук е мястото съдът да отбележи, че по делото е изготвено и прието като доказателство заключението на съдебно-психологична експертиза, съгласно което за ищеца преживяното наказателно преследване се е превърнало в психотравма. За периода от привличането му в качеството на обвиняем до приключване на наказателното производство при него е настъпило „пречупване на личността“, тоест касае се за трайна личностова промяна. Травматичните събития и преживявания са оставили траен отпечатък и са променили обичайния стил на живот и цялостното личностово и социално функциониране. Негативните емоционални преживявания са настъпили по психогенен път, тоест по пътя на психотравмата, предизвикана от продължителната и интензивна фрустрация, на която освидетелстваният е бил подложен. Тези негативни изживявания са били продължителни /13 години/ и са довели и до психическо и физическо изтощение. И към настоящия момент при ищеца се установяват негативните емоционални изживявания, снижен жизнен тонус и активност, емоционалната неустойчивост, апатията, мисли за безперспективност и обреченост. Настъпилите през периода соматични заболявания също оказват неблагоприятно въздействие и подсилват интензивността на изживяванията. Според изложеното от вещото лице в откритото съдебно заседание не се очаква подобрене в състоянието на освидетелствания, а точно обратното. Наблюдава се трайна личностова промяна, която не може да бъде преодоляна. Целият живот на ищеца е повлиян от случилото се във всеки негов аспект.

Тук също така е мястото съдът да отбележи, че освен с тежестта на престъплението, размерът на претендираното от ищеца обезщетение е

съобразен от една страна с принципа за справедливостта /чл.52 от ЗЗД/ с оглед действително претърпените от ищеца душевни страдания, а от друга страна – и със социално-икономическите условия в страната ни, както и със съдебната практика при компенсирането на вредите от този вид.

Изготвената, изслушана, приета като доказателство по делото и неоспорена съдебно-психологическа експертиза несъмнено установява, че ищецът М. М. К. е развил високи нива на стрес пред опасността да бъде лишен от свобода за деяние, което не е извършил. Констатирано е разстройство в адаптацията със смесена тревожно-депресивна симптоматика. Експертът установява, че повече от осем години К. е живял в стресова ситуация, в която основната причина е загубата на свободата, която очаква. Принципно са затруднени професионалната му и социалната му функции и към момента на обследването все още са налични симптоми на тези стресови ситуации, които не са преодолені. Изключително негативни са отраженията на воденото производство и върху семейството му и връзките на ищеца със семейната му среда.

С оглед на всичко гореизложено настоящият първоинстанционен съд счита, че размерът на справедливото обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди възлиза на сумата от 93 000 лева.

Претърпените от ищеца неимуществени вреди са основателни по силата на обективната отговорност по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ. Те са и доказани до този размер от 93 000 лева и поради следните съображения:

Размерът на претендираното обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди за незаконно обвинение - 93 000 лева е съобразен, както с практиката на ВКС, така и с обстоятелствата, които подлежат на преценката в контекста на разпоредбата на чл.52 от ЗЗД.

Ето защо съдът следва да приеме, че съобразно доказаните в настоящото производство вредни последици, размерът на надлежното и справедливо обезщетението за неимуществени вреди претърпени от ищеца следва да се определи от съда на сумата от 93 000 лева, или сумата от 47 550,14 евро като справедливо и адекватно с оглед обществения критерий за справедливостта по смисъла на нормата на чл.52 от ЗЗД, като в останалата му част в предявения размер на сумата от 200 000 лева, касаещи обезщетение за неимуществени вреди се явява неоснователен и недоказан в тази му част и следва да се

отхвърли в тази му част.

Това е така, защото вредните последици за ищеца са изключително сериозни както в личен, така и в професионален план, но една част от тях са вече преодолени към настоящия момент, макар и трудно биха били преодолени предвид естеството и голямата си продължителност във времето.

II. По иска за претърпените от ищеца имуществени вреди от незаконно обвинение, съдът възприема следното:

На следващо място, в хода на настоящото производство бе установено, че в следствие на незаконосъобразното обвинение в извършване на престъпление М. К. е претърпял и имуществени вреди, изразяващи се в извършените разходи за адвокатската си защита във връзка с обвинението. Съдебната практика е единна, че заплатеното от обвиняемия, респективно от признатия за невиновен, адвокатско възнаграждение в наказателното производство е имуществена вреда и подлежи на обезщетяване по реда на ЗОДОВ - Тълкувателно решение под №1 от 11.12.2018 г. по тълк. д. №1/2017 г. на Върховен касационен съд, ОСГК. Във връзка с воденото срещу него наказателно производство М. М. К. е извършил реални разходи за адвокатска защита и процесуално представителство в размер на сумата от 300 лв. /триста лева/. Посочената сума е заплатена по Договора за правна защита и съдействие от 30.12.2011 г. по ДП с № 815/2011 г. по описа на ОДМВР - С.З., сключен между него и адв. Стефан Минков Петров от АК - С.З.. Договорът е представен и приложен към материалите по делото. Съгласно устойчивата съдебна практика платените от гражданите хонорари за адвокатска защита в хипотезите на чл. 2, ал. 1, т. 1-7 от ЗОДОВ също представляват пряка и непосредствена последица от увреждането по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ /Решение с № 863 от 22.01.2018 г. по адм. д. № 1039/2017 г. на Върховния административен съд/. Посочените разходи представляват имуществени вреди, произтичащи от неоснователното обвинение срещу ищеца, като са налице доказателства, че същите са реално извършени.

Отделно от горното, съдът приема и счита, че ответникът дължи и законна лихва върху претендираните от ищеца суми от 20.11.2024 г., датата на която е влязло в сила Определението под № 845/17.10.2024 г. по ЧНД № 918/2024 г. по описа на Окръжен съд - С.З., с което постановлението на ОП — С.З. за прекратяване на наказателното производство от 19.08.2024 г. по ДП № 4/2019

г. по описа на СБОП - С.З., пр. пр. № 1925/2011 г. по описа на ОП - С.З., е било изменено относно основанието си за прекратяване, като същото да се счита за прекратено на осн. чл.243, ал.1, т.1, вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК, до окончателно изплащане на сумите.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски съразмерно с уважената част на иска от 10.00 лева, като общата сума на разноските направени от ищеца възлиза именно на сумата от 10.00 лева, представляващи заплатената от ищеца дължима ДТ по делото и съобразно представения от ищеца и пълномощника му списък на разноските по чл.80 от ГПК /т.3 от същия/.

Ето защо съдът следва да осъди ответника Прокуратура на Република България да заплати на ищеца М. М. К. горепосочените суми, ведно със законната лихва върху тях, считано от 20.11.2024 година до окончателното плащане и разноските по делото в размер на 10.00 лева по представения в съдебното заседание списък на разноските съразмерно уважената част на исковете.

Вземането на пострадалото лице за обезщетяване на вредите възниква, в хипотезата на оправдаване от датата на влизане в сила на постановлението за прекратяване на наказателното производство, а именно датата 20.11.2024 год..

Ето защо съдът приема, че лихва за забавата върху обезщетението следва да се дължи, именно считано от 20.11.2024 г. датата на която е влязло в сила Определение под № 845/17.10.2024 г. по ЧНД с № 918/2024 г. по описа на Окръжен съд - С.З., с което постановлението на ОП - С.З. за прекратяване на наказателното производство от 19.08.2024 г. по ДП № 4/2019 г. по описа на СБОП - С.З., пр. пр. № 1925/2011 г. по описа на ОП - С.З., и което е било изменено относно основанието за прекратяване, като същото да се счита за прекратено на осн. чл.243, ал.1, т.1, вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК, до окончателно изплащане на сумите.

При стриктното спазване на разпоредбите на чл.11, ал.2, чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото всички горепосочени суми в лева следва да бъдат надлежно превалутирани и закръглени съобразно императивните разпоредби на същия Закон.

Относно разноските по настоящото производство съдът възприема и следното:

При този изход на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по настоящото дело разноски.

Те включват сумата от 10 лв. – предварително внесена държавна такса.

При спазване на разпоредбите на чл.11, ал.2, чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото сумата следва да бъде превалутирана и закръглена на сумата от 5,11 евро /пет евро и единадесет евроцента/.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати и направените от бюджета на Окръжен съд – С.З. разноски за възнаграждение за вещо лице от 922,50 лв., по съразмерност на уважената част от иска, т.е. за сумата от 424,35 лв.

При спазване на разпоредбите на чл.11, ал.2, чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото сумата съответно следва да бъде превалутирана и закръглена на дължимата сума от 216,97 евро /двеста и шестнадесет евро и деветдесет и седем евроцента/.

Ищецът претендира присъждането на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата на същия.

Такова следва да бъде определено и присъдено на пълномощника на М. М. – адв. П. К., т.к. по делото са представени надлежните доказателства, че той е оказал на ищеца безплатна правна помощ и защита по делото. /представен е договор, изискуем съгласно чл.36 от Закона за адвокатурата, който удостоверява надлежно, че между М. М. и адв.П. К. е уговорено безплатното осъществяване на процесуалното представителство по делото в хипотезата, предвидена в чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата /ЗА/.

Според настоящият съд при определяне на възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата за оказана безплатна правна защита и съдействие по гражданско дело не следва да се прилага Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/. Това е така, т.к. нормата на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата ограничава съда в преценката му относно размера на справедливото на положения от адвоката труд възнаграждение по начин, че то да не може да е по-ниско от предвидения в Наредбата размер, а чл.2, ал.2 от НВАР предвижда, при определяне на възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата съдът да съобразява неговия размер с критериите, предвидени в тази наредба.

Съгласно задължителната за националните юрисдикции на държавите-

членки практика на Съда на Европейския съюз по дело № С-438/22 год. националният съд следва да не прилага Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /НМРАВ/, поради противоречието ѝ с общностното право.

Съдът намира, че решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-438/22 намира приложение и към настоящата ѝ редакция - Наредба за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/, т.к. въпреки направеното след постановяването му изменение на подзаконовия нормативен акт, той продължава да не е съобразен с правото на ЕС, съобразно даденото от СЕС тълкуване на общностното право.

С решенията си по дела с № и № С-438/22, С-427/16 и С-428/16 СЕС прие, че НМРАВ не е съобразена с общностното право и не следва да бъде прилагана от съда в случаите на чл.78, ал.5 от ГПК, т.к. определянето на минимални размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, забранено от член 101, параграф 1 ДФЕС.

Сега регламентираните с НВАР размери на възнагражденията за адвокатска работа вече не са предвидени като минимални в отношенията между адвокатите и техните клиенти, но установяването им като задължителни за съда при определяне на възнаграждението по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата на практика ги приравнява на минимални.

Това от своя страна се явява в разрез с правото на ЕС, съгласно даденото в решението на СЕС по дело С-438/22 тълкуване на правото на Съюза, съгласно което националната юрисдикция е длъжна да не прилага подобен правен акт.

Според съдът определените с Наредбата за заплащането на правната помощ размери на адвокатските възнаграждения могат да служат като ориентир за възприетите от законодателя за справедливи размери на възнаграждението на адвоката, осъществяващ процесуално представителство

в производство по граждански дела, определено на база предмет на спора и цената на иска.

Този извод се налага и от принципа за равното третиране, т.к. правната помощ, предоставяна както по реда на Закона за правната помощ, така и по

реда на чл.38, ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата има социална функция и се отнася до защита на обществения интерес чрез гарантиране на достъпа на гражданите до правосъдието.

И в двата случая предоставянето бесплатно на адвокатски услуги произтича от необходимостта за осигуряване на възможността на материално затрудненото лице да бъде представлявано от адвокат в производство по гражданско дело, респ. остойносттаването и заплащането на адвокатският труд и в двете хипотези следва да бъде подчинено на едни и същи принципи.

Обстоятелствата, че предоставената по реда на Закона за правната помощ адвокатска услуга се заплаща от държавния бюджет, а заплащането на предоставената по реда на чл.38, ал.1 от Закона за адвокатурата адвокатска услуга следва да бъде възложено на срещната страна по делото не предпоставят възможност за прилагане на различни принципи при остойносттаването на положения от адвоката труд.

Законът за адвокатурата единствено предоставя възможността на всеки адвокат, без значение дали е вписан в Националния регистър за правна помощ или не, да може автономно да вземе решение дали да предостави безплатна защита на материално затруднено лице и в какъв обем да е тя, но не следва да създава привилегия положеният от адвоката безплатен за представляваното лице труд да бъде възмезден чрез прилагане на икономическите принципи, регулиращи свободния пазар на адвокатските услуги.

При определянето на адвокатското възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ следва да изходи единствено от действителната

фактическа и правна сложност на делото и положеният от адвоката труд, който следва да се положи за защита на съответното право.

Цената на труда се определя в случая от предмета на спора, касаещ защита на пострадал от незаконно обвинение, и фактически извършената от адвоката работа по делото, изразяваща се в изготвяне и подаване на исковата молба, и участие в три открити съдебни заседания, а фактическата и правната сложност на делото са средни по степен.

С оглед на това настоящият съдебен състав намира, че справедливото възнаграждение за осъществената от адв. П. К. правна защита и съдействие на М. М. К. следва да бъде определено в рамките на предвидените в чл.25, ал.1 и

ал.2 и чл. 26а от Наредбата за заплащането на правната помощ размери на адвокатско възнаграждение, като по иска за обезщетение за неимуществени вреди бъде определено възнаграждение бъде определено възнаграждение в размер на 675 лв., а по иска за обезщетение за имуществени вреди – възнаграждение в размер на 325 лв., предвид по – ниската фактическа сложност на делото в тази му част /не се събират доказателства извън представените писмени такива/.

Общото възнаграждение следва да бъде определено в размер на сумата от 1000 лв., а при спазване на правилата на чл.11, ал.2, чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото сумата следва да бъде превалутирана и закръглена на 511,29 евро /петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента/.

Възнаграждението следва да бъде присъдено с ДДС при спазване на задължителната за националните юрисдикции практика на СЕС, обективизирана в решение от 23.10.2025 г. по дело С-744/23, съгласно която в хипотезата на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата присъждането на определеното от съда адвокатско възнаграждение представлява облагаема доставка по ЗДДС, т.е. в размер общо на сумата 613,55 евро /шестстотин и тринадесет евро и петдесет и пет евроцента/.

Ето защо предвид всички гореизложени мотиви и на основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ във чл.45 и чл.52 от ЗЗД вр.с чл.84-86 и от ЗЗД, и вр. чл.235 от ГПК, първоинстанционният Окръжен съд- гр.С.З.

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България- гр.София, бул."Витоша" № 2 да заплати на ищеца М. М. К., с ЕГН ***** от *** подадена чрез адв. П. К. - АК-С.З., общо сумата от 47 703,53 евро /четиридесет и седем хиляди седемстотин и три евро и 53 евроцента/, представляващи левовата равностойност на сумата от 93 300,00 лева /деветдесет и три хиляди и триста лева/, представляващи обезщетение за претърпените от ищеца имуществени и неимуществени вреди както следва:

Обезщетение за имуществени вреди, произтичащи от заплатеното адвокатско възнаграждение за защитата по наказателното производство, водено срещу ищеца М. М. К., ЕГН ***** от *** подадена чрез адв. П.

К. - АК-С.З., по договор за правна помощ и защита, сключен с адвокат СТЕФАН МИНКОВ ПЕТРОВ от Адв. колегия С.З. в размер на сумата от 153,39 евро /сто петдесет и три евро и 39 евроцента/, представляващи левовата равностойност на сумата от 300 лева /триста лева/, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 20.11.2024 год., датата на влизане в сила на прекратителното Определение под № 845/17.10.2024 г. по ЧНД с № 918/2024 г. по описа на Окръжен съд - С.З., до окончателното изплащане на присъдените и дължими суми.

Обезщетение за неимуществени вреди по чл.2, ал.1 т.3 от ЗОДОВ, в размер на сумата от 47 550,14 евро /четиридесет и седем хиляди и петстотин и петдесет евро и 14 евроцента/ 90 000 /седемдесет хиляди/ лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.11.2024 год., датата на влизане в сила на прекратителното Определение под № 845/17.10.2024 г. по ЧНД с № 918/2024 г. по описа на Окръжен съд - С.З., до окончателното изплащане на присъдените и дължими суми, като ОТХВЪРЛЯ частично този иск в останалата му част до размера на претендираното обезщетение от 102 258,17 евро /сто и две хиляди и двеста петдесет и осем евро и 17 евроцента/, представляващи левовата равностойното на претендираните 200 000 /двеста хиляди/ лева, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН в тази му част.

ОСЪЖДА на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ Прокуратурата на Република България да заплати на М. М. К., с ЕГН ***** от *** подадена чрез адв. П. К. - АК-С.З. направените от същия по делото разноси от 5,11 евро /пет евро и единадесет евроцента/, с легова равностойност от 10 лв. /десет лева/, представляващи дължимата ДТ по делото.

ОСЪЖДА на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ Прокуратурата на Република България да заплати по сметката на Окръжен съд – С.З. сумата от 216,97 евро /двеста и шестнадесет евро и деветдесет и седем евроцента/, представляваща леговата равностойност на сумата от 424,35 лв. /четиристотин двадесет и четири лева и 35 стотинки/ - направените от бюджета на съда разноси за възнаграждение за вещо лице по съразмерност на уважената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата Прокуратурата на Република България да заплати на адв. П. Х. К. от АК – С.З., с личен номер : 1900046760, адрес на кантората: гр.С.З., бул. „Патриарх

Евтимий“ № 23а, ет.2 възнаграждение в размера на 613,55 евро /шестстотин и тринадесет евро и петдесет и пет евроцента/, с ДДС, за оказаната безплатна правна помощ и процесуалното представителство на ищеца М. М. К., ЕГН ***** от *** подадена чрез адв. П. К. - АК-С.З. в производството по гр. д. № 454/2025 г. по описа на Окръжен съд –С.З..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва 2- седмичен срок от връчването му на всяка от страните чрез Окръжен съд- С.З. пред Апелативен съд- Пловдив.

Съдия при Окръжен съд – С.З.: _____